

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **A. R.**, proti žalovanému: **Český rozhlas**, se sídlem Praha 2, Vinohradská 12, zast. JUDr. Petrem Tomanem, advokátem, AK TOMAN, DEVÁTÝ&PARTNERI, se sídlem Praha 2, Trojanova 12, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Českého rozhlasu ze dne 30.1. 2015, sp.zn. Inf. CRO 11/2014-4

t a k t o :

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Českého rozhlasu, ze dne 30.1.2015, sp.zn. Inf. CRO 11/2014-4 a rozhodnutí Českého rozhlasu ze dne 17.12.2014, sp.zn. Inf. CRO 11/2014-2 se zrušují.**
- II. Českému rozhlasu se nařizuje poskytnout informace požadované v žádosti žalobce ze 4.12.2014**
 - 1) Sjetinu účetnictví Českého rozhlasu od 1.1.2014 do 30.11.2014, včetně legendy (minimální detail: číslo účtu – analytický i syntetický, číslo dokladu, měsíc a datum zaúčtování, částka, text – resp. popis faktury a středisko) a to elektronickou formou, nejlépe ve formátu xls.**
 - 2) Legendu střediskové struktury (číslo střediska-název střediska, např. středisko 01 – personální oddělení atd), rovněž elektronickou formou a to s případným nutným anonymizováním chráněných osobní údajů.**
 - 3) Pokud by vyřízení žádosti bránilo určité uspořádání či struktura vedeného účetnictví a věc nebyla řešitelná pomocí výzvy k upřesnění žádosti podle § 14 odst. 5 písm. b) poskytnutí informace o takovém uspořádání nebo struktuře, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí generálního ředitele Českého rozhlasu, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Českého rozhlasu ze dne 17.12.2014 sp.zn.Inf. CRo 11/2014-2, kterým byla odmítnuta žádost dle zákona č. 106/1999 Sb. Současně požadoval žalobce zrušení prvoinstančního rozhodnutí a nařízení Českému rozhlasu poskytnout požadované informace a to:

1) Sjetinu účetnictví Českého rozhlasu od 1.1.2014 do 30.11.2014, včetně legendy (minimální detail: číslo účtu – analytický i syntetický, číslo dokladu, měsíc a datum zaúčtování, částka, text – resp. popis faktury a středisko) a to elektronickou formou, nejlépe ve formátu xls.

2) Legendu střediskové struktury) číslo střediska-název střediska, např. středisko 01 – personální oddělení atd), rovněž elektronickou formou a to s případným nutným anonymizováním chráněných osobní údajů.

3) Pokud by vyřízení žádosti bránilo určité uspořádání či struktura vedeného účetnictví a věc nebyla řešitelná pomocí výzvy k upřesnění žádosti podle § 14 odst. 5 písm. b) poskytnutí informace o takovém uspořádání nebo struktuře, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že Český rozhlas jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. rozhodl v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 11 odst. 2 písm. b) téhož zákona o žádosti ze dne 4.12.2014 tak, že žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. odmítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že požadované informace nesmí poskytnout, a to z důvodu, že se jedná o informace, které zveřejňuje na základě zvláštního zákona a v předem stanovených pravidelných obdobích až do nejbližšího následujícího období. Odvolací orgán se ztotožnil se skutkovými zjištěními Českého rozhlasu jako povinného subjektu, jejich právním posouzením a odůvodněním odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 11 odst. 2 písm. b) téhož zákona. K tomuto závěru dospěl odvolací orgán po zjištění a zhodnocení, že požadované informace nesmí Český rozhlas poskytnout, a to z důvodu, že se jedná o informace, které zveřejňuje na základě zvláštního zákona a v předem stanovených pravidelných obdobích až do nejbližšího následujícího období. Konstatoval, že Český rozhlas je právnickou osobou, která byla zřízena zákonem č. 484/1991 Sb. a podle § 8 citovaného zákona je Rada Českého rozhlasu povinna předkládat Poslanecké sněmovně Výroční zprávu o hospodaření Českého rozhlasu do 31.8. bezprostředně následujícího kalendářního roku. Tato výroční zpráva musí být nejpozději do 3 dnů ode dne schválení Radou Českého rozhlasu uveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup. Informace, které žadatel (žalobce) požaduje, budou podle odvolacího orgánu obsaženy ve Výroční zprávě o hospodaření Českého rozhlasu za rok 2014, která je zveřejňována na základě zákona č. 484/1991, o Českém rozhlasu v předem stanoveném období. Podle odvolacího orgánu není důvod pro zrušení nebo změnu prvoinstančního rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal, že argument, že povinný subjekt poskytnout informace nesmí s odkazem na ust. § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., je dle jeho názoru

zavádějící a nezákonný. Výroční zpráva o hospodaření Českého rozhlasu oproti sjetině účetnictví podle žalobce obsahuje pouze informace obecného charakteru, nelze tedy tvrdit, že tato zpráva obsahuje požadované informace. Žalobce pak nežádal Výroční zprávu o hospodaření Českého rozhlasu. Podle žalobce je argumentace povinného subjektu ryze účelová, nezákonná.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě prostřednictvím svého zástupce stručně popsal průběh předcházejícího řízení, uvedl, že považuje žalobu za zcela nedůvodnou, přičemž setrval na své argumentaci uvedené v rozhodnutích o odmítnutí žádosti žalobce. Navrhl žalobu zamítnout.

Při ústním jednání dne 27.10.2015 nedošlo k žádným změnám v právních názorech a procesních stanoviscích účastníků.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Žádost žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 4.12.2014, rozhodnutí Českého rozhlasu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ze dne 17.12.2014, sp.zn. Inf. CRo 11/2014-2, odvolání žalobce proti postupu při vyřizování žádosti o informace podle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., rozhodnutí generálního ředitele Českého rozhlasu ze dne 30.1.2015, sp.zn. Inf. CRo 11/2014-4.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Městský soud v Praze posoudil věc následovně.

V předmětné věci není pochyb o tom, že žalobce podal u Českého rozhlasu jako povinného subjektu žádost datovanou dne 4.12.2014 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterou žádal poskytnout sjetinu účetnictví Českého rozhlasu od 1.1.2014 do 30.11.2014 včetně legendy s detaily v žádosti specifikovanými, dále legendu střediskové struktury. Současně žalobce v žádosti uvedl, že pokud by vyřízení žádosti bránilo určité uspořádání či struktura vedení účetnictví, pak požadoval poskytnout informace o takovém uspořádání nebo struktuře.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že povinný subjekt nepochyboval o konkrétnosti a srozumitelnosti takto formulované žádosti, protože nevyužil možnosti vyzvat žadatele (žalobce) podle ust. § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím k tomu, aby tedy případně neúplnou nebo nesrozumitelnou, či nekonkrétní žádost opravil, doplnil, konkretizoval apod. Povinný subjekt tedy nepochyboval o tom, jaké konkrétní informace žalobce svou žádostí požaduje. Tato skutečnost je koneckonců zřejmá i z odůvodnění předmětného rozhodnutí, jímž žádost odmítl, tedy z rozhodnutí Českého rozhlasu ze dne 17.12.2014, sp.zn. Inf. CRo 11/2014-2, protože v něm žádná argumentace nesrozumitelnosti nebo nekonkrétnosti předmětné žádosti není uvedena, navíc je v rozhodnutí výslovně konstatováno, že požadované informace zveřejňuje povinný subjekt na základě zákona o Českém rozhlasu a to v předepsaných pravidelných obdobích a období, kdy mají být zveřejněny, nenastalo. Odkázal-li tedy povinný subjekt na to, že nemá tedy povinnost

informace poskytnout, když je poskytuje formou výroční zprávy, kterou zveřejňuje na základě zákona, pak má soud za to, že povinnému subjektu bylo zřejmé, jaké konkrétní informace se po něm v žádosti žalobce požadují a že tedy tyto informace lze podřadit pod obsah oné výroční zprávy. Tedy o totožnosti a srozumitelnosti a konkrétnosti požadovaných informací neměl povinný subjekt žádných pochybností.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, v němž namítl kromě jiného, že požadované informace povinný subjekt podle zákona o Českém rozhlasu nezveřejňuje a současně uvedl, že Výroční zpráva o hospodaření Českého rozhlasu obsahuje jenom částečné informace, informace obecného charakteru a podle žalobce nelze tedy tvrdit, že tato výroční zpráva obsahuje požadované informace. Upozornil na to, že Výroční zpráva o hospodaření Českého rozhlasu za rok 2013 a její přílohy neobsahují sjetinu účetnictví Českého rozhlasu za rok 2013 a ani z informací v ní dostupných nelze předmětné položky této sjetiny zpětně rekonstruovat. Podle žalobce povinnost Rady Českého rozhlasu předkládat Výroční zprávu o hospodaření Českého rozhlasu nijak nesouvisí s předmětem žádosti. Žalobce měl za to, že pokud bude mít Výroční zpráva o hospodaření Českého rozhlasu pro rok 2014 podobu stejnou jako výroční zprávy v minulých letech, což se dá podle žalobce předpokládat, není pravdivé tvrzení, že „informace, které žadatel požaduje, budou obsaženy ve Výroční zprávě o hospodaření Českého rozhlasu za rok 2014“. O takto podaném odvolání rozhodl generální ředitel Českého rozhlasu, aniž by se ovšem s těmito námitkami uplatněnými v odvolání jakkoliv vypořádal. Jestliže tedy žalobce v odvolání argumentoval tím, že jím požadované informace ve skutečnosti nejsou v předmětné výroční zprávě, která nepochybně je zveřejňována v souladu se zákonem o Českém rozhlasu, obsaženy, pak především bylo nutno trvat na tom, aby ten argument byl obsažen už v tom rozhodnutí povinného subjektu, v rozhodnutí vydaném v první instanci, tj. v tomto směru velmi kusé a obecné, ale v každém případě taková argumentace pak musela být obsažena v rozhodnutí odvolacího, tedy nadřízeného orgánu, protože to byla jedna z odvolacích námitek a tedy z rozhodnutí odvolacího orgánu musí být zřejmé, jak s námitkami žalobce, uvedenými v odvolání, odvolací orgán naložil. To však z rozhodnutí generálního ředitele není zřejmé a není to zřejmé proto, protože to tam vůbec není. V podstatě je tam jenom doslova zopakována argumentace z prvostupňového rozhodnutí, tedy že Český rozhlas je právnickou osobou, která zveřejňuje výroční zprávu hospodaření, a že informace, které žadatel požaduje, budou obsaženy ve výroční zprávě. K namítanému zpochybnění se v rozhodnutí generální ředitel vůbec nevyjádřil.

Za tohoto stavu věci tedy soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, protože ani povinný subjekt, ani nadřízený orgán v podstatě neuvedli žádné relevantní důvody pro to, proč by měla být nebo mohla být předmětná žádost žalobce o poskytnutí informací odmítnuta. Tady soud považuje za potřebné zdůraznit pak tu skutečnost, že zákonem o svobodném přístupu k informacím, byla uložena obecná informační povinnost všem institucím, na něž zákon o svobodném přístupu k informacím dopadá. Český rozhlas nepochybně mezi tyto instituce patří. Pokud zákon o svobodném přístupu k informacím připouští určité výjimky z obecné informační povinnosti, pak je třeba výjimky interpretovat a aplikovat restriktivně, tzn. jenom v tom rozsahu, v jakém jsou v zákoně definovány, nikoliv je tedy rozšiřovat dál nad rámec zákonného vymezení. To se týká především zejména informací ohledně hospodaření s veřejnými prostředky, což lze doložit v podstatě konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2012, č.j. 9 As 101/2011-108, ze dne 10.10.2003, č.j. 5 A 119/2001-38), který v tomto směru zaujal velmi striktní stanovisko, tedy, že každá instituce, která hospodář s veřejnými prostředky je povinna informace o tomto hospodaření zveřejňovat a výjimky z této povinnosti jsou

přípustné jenom tam, kde skutečně je bezezbytku splněn předpoklad některého z těch ustanovení zákona, které takovou výjimku stanovují. V této věci postupem jak povinného subjektu, tak nadřízeného orgánu existence takových důvodů prostě konstatována nebyla a nebyl tudíž důvod k tomu takové výjimky se dovolávat a na základě ní tedy žádost žalobce odmítnout.

Vzhledem ke shora uvedenému soud postupoval podle ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a zrušil jak žalobou napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí povinného subjektu, a nadto uložil povinnému subjektu požadované informace poskytnout tak, jak byly v původní žádosti požadovány.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají toliko ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč. Náhradu těchto nákladů je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. října 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová